

Nr. 79. Landstingets Forhandlinger. 1209. 2den Beh. af Lov. ligbed, hvori man har villet hævde den; men Udvalget vil paa den anden Side ikke afstjære, saadanne Retssætninger fra, at gjøre sig gjældende, forudsat, at de virkelig anerkjendes af Domstolene, og derfor har Udvalget foreskrevet, at give Paragrafens 2det Stykke en saadan Affattelse, at dette Spørgsmaal ganske holdes udenfor Loven, idet det efter Endringsforlaget blot skal udtales, at dersom Skyldneren eller Boet har Tilbageholdelsesret over de paagjældende Gjenstande, maa Bedfemende, naar han vil opnaa Udløvelse, holde Boet skadesløst for dets Krav. Saa bliver det selvfølgelig i ethvert enkelt Tilfælde af Domstolene at afgjøre, om en retsgyldig Tilbageholdelsesret kan have, og denne Lov vil altsaa paa dette Punkt ikke komme til at indføre noget Nyt eller gjøre nogen Forandring i den gjældende Ret. I en anden Henseende vil Paragrafen komme til at gjøre en Forandring; men det sker med velberaad. Nu, nemlig forsaavidt den gjældende Ret og navnlig Loven af 30te December 1858 opstiller den høist besynderlige Sætning, at et Fallitbo skal have Tilbageholdelsesret for ethvert Modkrav, og derved altsaa skaber en Tilbageholdelsesret for et Fallitbo, som ingen Anden har. Denne Inkonsekvens er det Mening at ophæve, og den vil ogsaa bortfalde efter den Affattelse af Paragrafen, som Udvalget foreslaar. — Der er under Nr. 4 stillet et Endringsforslag til § 10, hvilket væsentlig kun har til Hensigt at udtale tydeligere og bestemtere, hvad der indeholdes i Paragrafen. Det, der skal udtales, er ikke blot det, at man ikke kan gjøre Arrest i et Konkursbo, men ogsaa det, at, naar der er gjort Arrest før Konkursens Udbrud, bortfalder Arresten og taber enhver Betydning overfor Konkursboet. Den anden Endring, der indeholdes i dette Forslag, er den, at Ordet „Forbud“ udelades, idet det nemlig maa erkjendes, at der er visse Tilfælde, hvor Forbud maa kunne gjøres, ogsaa lige overfor Eksteretten eller Konkursboets Bestyrelse, medens der ganske vist er andre Tilfælde, hvor

41de Møde. Ordentlig Samling, 1871. om Konkurs m. m. 1210

det maa være affaares ved Konkursen. Men i Tilfælde af denne sidste Art, hvor Forbudet indeholder en Gjældsforfølgelse, og der ved nedlægges Forbud mod, at en Mand bortreiser, for han har rettet for sig i alle Henseender, ville Domstolene utvivlsomt kunne anvende Analogien fra Arrest, saa at denne Udeløvelse af Ordet Forbud ikke kan befrygtes at ville give Hjemmel til en urigtig Praxis. — Til § 15 er der under Nr. 5 foreslaaet en Endring, som for det Første gaar ud paa, at Ordet „Øvrige“ i 2den Linie skal falde bort, fordi det staar overflødig, og endog maafe kunde vildlede, og dernæst, at der i 4de Linie efter Ordet „Begyndelse“ skal tilføies: „uden at Skyldneren med Erhverversens Værende besandt sig i noget af det i § 24 omhandlede Tilfælde.“ Det er nemlig klart, at i de Tilfælde, hvor en Fordringshaver ifølge § 24 ikke er berettiget til at modtage Betaling, og hvor han, hvis han gjør det, skal tilbagegive de modtagne Penge, bør han heller ikke kunne erhverve noget Krav med den Virkning, at han kan gjøre sig betalt ved Kompensation. Denne Endring i § 15 er der for kun en saadan, som konsekvent følger af § 24. — Endringsforlaget til § 16 under Nr. 6 har kun til Hensigt at affatte Paragrafen paa en noget anden Maade og navnlig saaledes, at man undgaar at bruge Ordet „Forudsætning“, som findes i 6te Linie af Nr. 2. Saaledes som det staar i Lovforslaget, er det ganske vist korrekt efter juridisk Sprogbrug, idet jo derefter ved dette Ord kun forstås den virkelige Forudsætning, under hvilken Prestationen er ydet, altsaa den, uden hvilken man ikke vilde have ydet den. Men i daglig Tale tages Ordet Forudsætning ikke saa strengt, idet man der opfatter det som ensbetydende med Motivet, det, man har for Øie, det, man tænker paa at opnaa osv., og i den Forstand kan det jo siges, at Ingen nogensinde giver Vareer fra sig, andtagen i den Forudsætning, at han faar sine Penge for at undgaa denne Misforstaaelse, have ut-